

Ráda bych s vámi teď
sdílela svůj příběh

3. listopad 2022

1941 - 1945

Vzpomínám si na náš dům, který tatínek postavil ve vesnici Smrčák. Na zahradce jsme trkali rybě a angrešt. Hráli si s kraličky a pašli husy a kozy. S kozami byla legrace. Jedna koza se pořád obtěla trkát a jen hledala zábavu, s vyplazeným jazykem se roztřácela, jako by měla shodit do příkopu. Chodila i po zadních nohách.

24. června 1942

Stojíme na dvorku v domě.
Kolem projíždějí němečtí vojáci.
Maminka a bratr jsou rozčilení.
Najednou uvidíme zelený autobus.
Je nějaký zamřížovaný.
Má jen malou okénka.
Tu si všimnu, že jsou tam dětské
ručičky - jsou jakoby přilepené
ke sklu.
Kam jedou?

Mám hrůzný strach. Tatiček pracuje v Pardubicích.
Továrna na výrobu benzínu a nádrží hoří.
Přiletěla britská a americká letadla a chtěla
shazovat bomby. Nevíme, jestli se táta
stačil schovat. Jsme ve velké nejistotě.
Pozorujeme černý kouř nad lesem a
přelétávající letadla.

22. Července 1944

květen 1945

Touláme se lesem. Hledáme zajímavé věci co tu nechali vojaři. Něco jsem našla. Vypadá to jako kovové vajíčko. Ide to rozšroubovat. Škoda! Vevnitř nic není! Tak to zase zašroubuju. Nevím, proč má táta v očích strach a křičí na mě. Vajíčko mi bere z ruk.

9. květen 1945

Hurá! Všude je zvláštní nálada. Hučí motory. Kolem projíždějí nákladáky, motorčky, auta a tanky. Všichni na ně mávají. Házejí na ně sešitky. Chtějí se jich dotknout. Někteří vojáci jedou na koni. Partyzáni a sovětsí vojáci nás osvobodili. Už se nemusíme bát.

